

032089

Opłata pocztowa uliszczona ryczałtem

KUCK, DNIA 10 GRUDNIA 1936 R.

WOŁYŃSKI

*Biblioteka Uniwersytecka
z Warszawy*

Krak. Przedsiębiorz 28/28

DZIENNIK WOJEWÓDZKI

№ 32.

T R E Ś Ć :

DZIAŁ URZĘDOWY:

Str.

248 — Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 października 1936 r. w sprawie przepisów miejscowych o zaopatrywaniu ludności w wodę oraz o usuwaniu nieczystości i wód opadowych w Równem

387

248.

ZARZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 31 października 1936 r.

w sprawie przepisów miejscowych o zaopatrywaniu ludności w wodę oraz o usuwaniu nieczystości i wód opadowych w Równem.

Na podstawie art. 408 pkt. pkt. 12 i 14, art. 409 pkt. 10 art. 410 pkt. pkt. 9 i 12 i art. 415 pkt. a rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. № 23, poz. 202) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 405), na wniosek Wojewody Wołyńskiego z dnia 20 listopada 1935 r. Nr. KB. I-8, oparty na uchwałach Rady Miejskiej w Równem z dnia 31 stycznia 1935 r. i 20 maja 1935 r., zarządzam, co następuje:

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE.

A. Urządzenia wodociągowe.

Obowiązek połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

§ 1.

Nieruchomości prywatne, zabudowane budynkami, przeznaczonymi na pobyt ludzi lub na staj-

nie, obory, chlewy i garaże, lub przeznaczonym na przetwórnictwo produktów spożywczych, po otwarciu wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd Miejski, nie krótszym jednak niż 1 rok od daty otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1-ym, na nieruchomościach, położonych przy ulicy lub placu, na którym znajduje się wodociąg miejski, nieruchomości takie w każdym razie powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim przed oddaniem do użytku części budynków nadbudowanej, powiększonej i przebudowanej.

§ 2.

Nieruchomości prywatne, niezabudowane budynkami, określonymi w § 1, w chwili otwarcia miejskiego wodociągu na odnośnej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

Przepisy § 1 jako też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu nie wprowadzają przymusu pobierania wody dla celów technicznych

i przemysłowych, jak również nie mają zastosowania do nieruchomości, zaopatrzonej z własnych urządzeń w wodę, zdatną do picia, — o ile właściciel nieruchomości udowodni, że urządzenia te stale i pewnie dostarczają wodę zdatną do picia.

§ 3.

O czasie otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu Zarząd Miejski powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości, położonych przy tejże ulicy lub placu.

§ 4.

W razie niezastosowania się właściciela nieruchomości do przepisów § 1 i § 2 ust. 1 Zarząd Miejski ma prawo połączyć tę nieruchomość z wodociągiem miejskim i urządzić na niej jeden lub w razie potrzeby kilka punktów odbiorczych wody (zdrojów) na koszt właściciela.

Połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem gminnym.

§ 5.

Połączenia domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim na przestrzeni od zaworu głównego za wodomierzem lub miejscem przeznaczonym na jego umieszczenie, do rurociągu, ulicznego wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości.

Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości określonej przez Zarząd Miejski. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd Miejski.

Połączenia te na przestrzeni od zaworu głównego do rurociągu ulicznego stanowią własność gminy i będą na jej koszt utrzymywane.

Zwolnienie od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

§ 6.

W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może wyjątkowo zwolnić właściciela od obowiązku określonego w § 1 i 2. Z ustaniem powodu zwolnienia od tego obowiązku, zwolnienie traci swą ważność.

Koloniom robotniczym i właścicielom domów skromnie wyposażonych, domów o małych mieszkanich oraz domów o charakterze wiejskim lub prowizorycznym Zarząd Miejski może zezwolić, do czasu zmiany charakteru zabudowania, na urządzenie ich kosztem w obrębie nieruchomości zdrojów wodociągowych, zasilanych z wodociągu miejskiego, — zamiast zwykłych domowych urządzeń wodociągowych.

Specjalne urządzenia do podnoszenia wody w domach wysokich.

§ 7.

W przypadkach, gdy ciśnienie wodociągu miejskiego jest nie wystarczające dla podawania

wody na najwyższe piętra wysokich lub wysoko położonych budynków, właściciel nieruchomości jest obowiązany zastosować odpowiednie urządzenia, zabezpieczające potrzebne ciśnienie wodociągowe.

Wykonywanie robót przy budowie wodociągu domowego.

§ 8.

Domowe urządzenia wodociągowe powinny być wykonane przez osoby, posiadające odpowiednie uprawnienia stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowym z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U.R.P. Nr. 53, poz. 468) wraz z późniejszymi zmianami.

Otwarcie dopływu wody do wodociągów domowych.

§ 9.

Otwarcie dopływu wody z wodociągu miejskiego po wykonaniu domowych urządzeń wodociągowych może nastąpić dopiero po sprawdzeniu przez Zarząd Miejski należytego wykonania wodociągu domowego, przeprowadzeniu próby na ciśnienie do wysokości 8 atmosfer i udzieleniu pozwolenia na użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenia wodociągowe.

§ 10.

Urządzenia wodociągowe, wykonane na nieruchomościach przed wejściem w życie niniejszych przepisów, mogą być przyłączone do miejskiego wodociągu, o ile zadawalniająco wytrzymują próbę ciśnienia na 8 atmosfer i o ile przez Zarząd Miejski stwierdzonem zostanie, że nie wykazują zbyt znacznych odchyleń technicznych od niniejszych przepisów.

Zarząd Miejski może zarządzić zasypanie istniejących studzien, o ile zostanie ustalone, że studnie te mogą szkodliwie oddziaływać na zdrowie ludzkie.

Utrzymanie domowej instalacji wodociągowej.

§ 11.

Właściciel nieruchomości obowiązany jest utrzymywać instalację wodociągową w pełnym porządku i odpowiada za każde zewnętrzne uszkodzenie wodomierza i przewodów łączących oraz za ich uszkodzenia z powodu zamarznięcia. Wszelkie uszkodzenia instalacji właściciel powinien niezwłocznie naprawić, a o każdym zauważonym uszkodzeniu wodomierza niezwłocznie zawiadomić Zarząd Miejski.

Wykonywanie wszelkich robót na połączeniu z wodociągiem miejskim od wentyla spustowego z wodomierzem włącznie należy do Zarządu Miejskiego.

Zarządowi Miejskiemu przysługuje prawo umieszczenia na ścianach domów, murów granicznych lub t. p. tablic orientacyjnych, oznaczających

położenie zasów i hydrantów miejskiego wodociągu, jako też zaworu na odgałęzieniach do realności.

Wstrzymanie dopływu wody do nieruchomości.

§ 12.

Zarząd Miejski poza przypadkami, przewidzianymi w obowiązujących przepisach, może zarządzić wstrzymanie dopływu wody do wodociągów domowych w następujących przypadkach:

1) w razie stwierdzenia w instalacji domowej braków, grożących niebezpieczeństwem;

2) w razie stwierdzenia, iż woda z wodociągu jest zanieczyszczona w sposób dla zdrowia szkodliwy;

3) w razie pożaru i potrzeby zwiększenia dopływu wody do hydrantów pożarnych;

4) jeżeli odbiorca, pobierający wodę dla celów przemysłowych, zalega z opłatami za wodę i kanały.

Wstrzymanie dopływu wody trwać będzie tak długo, dopóki powyżej wskazane powody nie ustaną.

W razie nieusunięcia przez właściciela nieruchomości braków w instalacji, określonych wyżej w pkt. 1 w terminie, wyznaczonym przez Zarząd Miejski, ten ostatni może je usunąć na koszt właściciela.

Przerwy w dostarczaniu wody.

§ 13.

Przerwy w dostarczaniu wody, wywołane przez siłę wyższą, jako też skutek robót, wykonywanych przez Zarząd Miejski w celach rozszerzenia lub naprawy miejskiego wodociągu oraz w przypadkach konieczności czasowego ograniczenia dostarczenia dostatecznej ilości wody, w razie jej braku, albo też spowodowane przyczynami, wskazanymi w § 12, nie mogą być podstawą do żądania odszkodowania przez właścicieli nieruchomości.

O zamierzonej przerwie zainteresowani powinni być możliwie na czas zawiadamiani.

Kontrola domowych urządzeń wodociągowych.

§ 14.

W celu kontroli domowych urządzeń wodociągowych upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8 a 18 do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo, również od godziny 18 do godziny 8.

Opłaty za korzystanie z wody.

§ 15.

Za korzystanie z wody z wodociągu miejskiego lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z wodociągiem gminnym albo powinny być połączone z tym wodociągiem, w myśl § 1 i § 2, tudzież za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budo-

wę urządzeń wodociągowych i na ich użytkowanie, Zarząd Miejski pobiera opłaty według taryfy.

Opłaty za wodę zużytą dla celów domowych pobiera Zarząd Miejski według swego uznania ryczałtowo lub według miesięcznych wskazań wodomierzy.

Opłaty ryczałtowe nie mogą być pobierane dłużej niż 3 lata od daty połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

Raz wprowadzone pobieranie opłat za wodę według wskazań wodomierza nie może być zastąpione pobieraniem opłat ryczałtowych.

Celem kontroli pobierania wody przysługuje Zarządowi Miejskiemu prawo wstawienia wodomierza do każdego połączenia domowego.

Zwolnienie właściciela nieruchomości od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem miejskim (§ 6) nie zwalnia go od obowiązku uiszczania opłat wodociągowych, przewidzianych w § 91 pkt. c.

§ 16.

Opłaty za wodę, używaną dla innych celów niż przewidziane w § 15 ust. 2, będą pobierane według specjalnych stawek, przewidzianych w taryfie.

§ 17.

Opłatę za wodę i za korzystanie z wodomierza uiszcza właściciel nieruchomości co miesiąc.

O ile w poszczególnych mieszkaniach są oddzielne wodomierze, Zarząd Miejski może pobierać opłatę za wodę bezpośrednio od odnośnych lokatorów.

Odpowiedzialność za zniszczenie lub uszkodzenie wodomierza wynikłe z winy użytkownicy ponosi właściciel nieruchomości (ust. 1) lub lokator (ust. 2).

Pracownicy miejscy odczytują wskazania wodomierza w obecności osób odpowiedzialnych za jego uszkodzenie (ust. 3) lub ich pełnomocników albo członków rodziny.

Gdyby z winy właściciela nieruchomości z powodu braku dostępu do wodomierza dwa razy z rzędu nie można było dokonać odczytu, koszt trzeciego odczytu i następnych ponosi właściciel nieruchomości.

Plomby przy wodomierzach mogą być zdejmowane tylko przez pracowników Zarządu Miejskiego.

§ 18.

Za prawo korzystania ze wspólnych źródeł i studzien (§ 6) właściciele nieruchomości, na których żądanie i koszt źródła te i studnie zostały zbudowane, uiszczają opłatę według taryfy.

§ 19.

Od lokali niezajętych nie pobiera się opłat ryczałtowych z wyjątkiem opłaty za wynajem wodomierza, do pokrycia której obowiązany jest właściciel nieruchomości.

§ 20.

Czasowe nieużywanie wody na nieruchomości nie zwalnia jej właściciela od stałej miesięcznej opłaty za wynajem wodomierza ogólnego.

§ 21.

W razie wątpliwości co do prawidłowego działania wodomierza może właściciel nieruchomości zażądać sprawdzenia wodomierza, wpłacając do kasy Zarządu Miejskiego na koszt badania kwotę, ustaloną w taryfie.

Koszta tego sprawdzenia ponosi właściciel nieruchomości, o ile wodomierz wykazuje błędy w granicach ustalonych przez Główny Urząd Miar. W razie przekroczenia tych granic koszt sprawdzenia ponosi Zarząd Miejski, przy czym w tym wypadku w następnym okresie obrachunkowym potrąca z rachunku sumę, wpłaconą na koszt sprawdzenia wodomierza oraz potrąca lub dolicza koszt wody, błędnie wykazanej, bądź niewykazanej przez wodomierz w ostatnim okresie obrachunkowym.

§ 22.

Jeżeli przy pobieraniu opłat za wodę według wskazań wodomierza okazało się, że wodomierz działa wadliwie i zachodzi obawa, że nie wskazał w danym miesiącu ilości rzeczywiście pobranej wody, to ilość ta powinna być obliczona na podstawie przeciętnej, otrzymanej według wskazań wodomierza za 2 miesiące, poprzedzające zepsucie się wodomierza, i następny po wstawieniu nowego wodomierza.

§ 23.

Opłaty wodociągowe powinny być uregulowane w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

Opłaty należne za czynności Zarządu Miejskiego połączone z udzieleniem pozwolenia, uiszczą się przed dokonaniem tych czynności.

Opłaty, nieuiszczone w terminie, będą ściągane według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

B. Urządzenia kanalizacyjne.

Obowiązek połączenia nieruchomości z kanalizacją gminną.

§ 24.

Nieruchomości prywatne, zabudowane budynkami, przeznaczonymi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy i garaże lub przeznaczonymi na przetwórnictwo produktów spożywczych, po otwarciu kanału miejskiego na danej ulicy lub placu względnie po przebudowie istniejącego kanału wadliwie urządzonego na nowy powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem ulicznym miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd Miejski, nie krótszym jednak od 1 roku od daty otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1, na nieruchomościach, położonych przy ulicy lub placu, na których znajduje się kanał miejski nieruchomości takie w każdym razie powinny być skanalizowane i połączone z kanałem ulicznym przed oddaniem do użytku części budynków nadbudowanych powiększonych lub przebudowanych.

§ 25.

Nieruchomości prywatne, niezabudowane w chwili otwarcia kanału miejskiego na odnośnej ulicy lub placu budynkami, określonymi w § 24, powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

Przepisy § 24 jako też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu nie mają zastosowania do zakładów przemysłowych i górniczych tudzież do grup budynków jak np. kolonie robotnicze, gdy te zakłady lub grupy budynków posiadają urządzenia kanalizacyjne, działające w sposób, uznany przez władze za właściwy.

§ 26.

Zarząd Miejski może zarządzić wykonania w wyznaczonym okresie połączenia z kanałem ulicznym ścieków z nieruchomości niezabudowanej budynkami, o których mowa w § 24, o ile to będzie uznane za konieczne ze względów zdrowotnych.

Ponadto ze względu na lokalne warunki na nieruchomościach o kilku frontach, Zarząd Miejski może zarządzić wybudowania kilku kanałów domowych i połączenia tych kanałów z odnośnymi kanałami ulicznymi.

§ 27.

O czasie otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu Zarząd Miejski pominien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości, położonych przy tejże ulicy lub placu.

§ 28.

W razie niewykonania przez właściciela domowych urządzeń kanalizacyjnych w terminach względnie okresach ustalonych po myśli §§ 24, 25 i 26, Zarząd Miejski ma prawo wykonać będące w mowie urządzenia na koszt właściciela.

Połączenia domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałami gminnymi.

§ 29.

Przyłączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości przez wybudowanie przykanału od granicy nieruchomości do kanału ulicznego.

Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości określonej

przez Zarząd Miejski. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd Miejski.

Utrzymanie przykanalika w porządku należy do Zarządu Miejskiego, jeżeli jednak uszkodzenia lub nieprawidłowe jego działanie wywołane zostało na skutek niewłaściwego korzystania z domowych urządzeń kanalizacyjnych lub wadliwego działania tych urządzeń — koszta naprawy ponosi właściciel nieruchomości.

Odroczenie terminu wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 30.

W przypadkach, gdyby warunki lokalne uniemożliwiały skanalizowanie nieruchomości lub gdyby koszt tego skanalizowania był zbyt wysoki w stosunku do wartości nieruchomości, usuwanie zaś wód opadowych i ściekowych byłoby należyście zabezpieczone w inny sposób, Zarząd Miejski może odroczyć w drodze wyjątku termin wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych, ustalony na podstawie § 24, względnie przewidziany w § 25.

Z ustaniem powodu odroczenia traci ono moc obowiązującą.

Sposób skanalizowania nieruchomości.

§ 31.

O ile w danej ulicy istnieje kanalizacja o systemie rozdzielczym, należy odprowadzić wody zużyte i wody opadowe osobnymi przewodami do odpowiednich ciągów kanalizacyjnych.

§ 32.

Każda nieruchomość, przyłączona do sieci kanalizacyjnej, musi być równocześnie połączona z siecią wodociągową miejską, o ile na danej ulicy lub placu istnieje wodociąg miejski.

Od tego obowiązku Zarząd Miejski może zwolnić właścicieli poszczególnych nieruchomości w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie szczególnie, gdy chodzi o nieruchomości, posiadające własny racjonalnie urządzony wodociąg domowy, dostarczający w dostatecznej ilości wodę zdatną do picia (§ 2 ust. 2).

§ 33.

Każda nieruchomość powinna być skanalizowana oddzielnie tak, aby całe urządzenie stanowiło odrębną całość.

W razie, gdy nieruchomość ma być podzielona na kilka części, taka oddzielna kanalizacja powinna być zaprowadzona, o ile możności, w każdej części nieruchomości.

Wyjątki od postanowień, zawartych w ustępach 1-ym i 2-im, mogą być dopuszczone tylko w razie niezbędnej konieczności tam, gdzie kilka nieruchomości stanowi jedną całość gospodarczą lub gdzie miejscowe warunki nie pozwalają na urządzenie kanalizacji zgodnie z niniejszymi prze-

pisami — przy czym Zarząd Miejski ma prawo żądać w takich razach odpowiednich zastrzeżeń hipotecznych.

Płyiny odprowadzane do kanałów gminnych.

§ 34.

Do miejskiej sieci kanalizacyjnej powinny być odprowadzane z oddzielnych nieruchomości drogą podziemną;

1) wszystkie ścieki domowe, kuchenne, kąpielowe, gospodarcze, woda z centralnego ogrzewania i t. p.;

2) wszelkie wydzieliny (ekskrementy) ludzkie i płynne zwierzęce;

3) woda z opadów atmosferycznych, o ile kanalizacja miejska jest ogólnospławna lub też o ile istnieją w ulicy odrębne przewody, służące do odprowadzania wód opadowych.

Do czasu wybudowania całkowitej sieci kanałów miejskich i oczyszczalni ścieków, można odprowadzać ścieki wymienione w p. p. 1 i 2 do istniejących kanałów, jednak po uprzednim oczyszczeniu ich zapomocą dołów gnilnych i ewentualnie filtrów biologicznych i tylko po udzieleniu na to pozwolenia przez Zarząd Miejski.

Woda drenażowa może być odprowadzana do miejskiej sieci kanalizacyjnej tylko po uprzednim uzyskaniu pozwolenia.

§ 35.

Odprowadzane do miejskich kanałów ścieki nie powinny zawierać:

a) twardego osadu, śmieci, gruzu, żwiru, piasku, popiołu, wydzielin zwierzęcych stałych,

b) stałych odpadków gospodarstwa domowego jak obierzyny, kości, skorupy, gałgany, wata, pierze i t. p.

c) stałych i płynnych produktów, które wskutek swego składu chemicznego mogłyby uszkadzać kanały lub działać szkodliwie na ich trwałość, względnie czyniłyby niebezpieczną obsługę kanałów, oraz produktów o temperaturze powyżej 40° C.,

d) substancyj wybuchowych i łatwopalnych jak benzyna, eter, alkohol i t. p.,

e) ścieków z zakładów dla chorych zakaźnie ludzi i zwierząt bez uprzedniej dezynfekcji.

Przy spuszczeniu do kanałów ścieków o temperaturze ponad 40° C. lub zawierających kwasy i zasady należy je odpowiednio unieszkodliwić przez ochłodzenie, neutralizację lub w inny odpowiedni sposób.

Zarząd Miejski może zabronić lub ograniczyć spuszczenie do kanałów miejskich ścieków z fabryk, zakładów przemysłowych i t. p., o ile takie ścieki ze względu na ich jakość lub ilość mogą oddziaływać szkodliwie na urządzenia kanalizacyjne miejskie.

§ 36.

Przyłączenie drenażu domowego jako też ścieków ze stałych lodowni o charakterze przemysłowym do przewodów kanalizacyjnych może być dozwolone tylko pod warunkiem zastosowania środków, uniemożliwiających zamulenie przewodów kanalizacyjnych oraz przedostawanie się ścieków lub gazów kanałowych do gruntu.

Minimalne urządzenia kanalizacyjne na nieruchomościach zabudowanych.

§ 37.

Przy skanalizowaniu nieruchomości, które w chwili ogłoszenia niniejszych przepisów były zabudowane, wymagane są przynajmniej następujące urządzenia:

a) wszystkie zlewy, umywalki, wanny i t. p. zarówno już istniejące, jak i nowo ustawiane, powinny być bezpośrednio połączone z przewodem odprowadzającym tak, aby ścieki były odprowadzone do kanału ulicznego drogą podziemną; do użytku zaś mieszkań, niezapatrzonych w zlewy, należy urządzić na każdym podwórku lub na wspólnym korytarzu jeden ogólny zlew wraz z kurkiem czerpalnym wodociągowym należyście zabezpieczonym od działania mrozu; w celach wentylacji przewodów spustowych należy je wyprowadzić ponad dach;

b) na nieruchomościach, zabudowanych przed wejściem w życie art. 251 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202), w każdym mieszkaniu, złożonym z trzech lub więcej izb (2 pokoje i kuchnia), należy urządzić osobny ustęp splukiwany wodą. W przypadku znacznych trudności urządzenia ustępu wewnątrz mieszkania, złożonego z 3-ech lub więcej izb, Zarząd Miejski może zwolnić od tego obowiązku właściciela nieruchomości pod warunkiem urządzenia ustępu w inny sposób, dogodny dla mieszkańców;

c) na nieruchomościach, które zostały lub zostaną zabudowane albo przebudowane po wejściu w życie przepisu, powołanego wyżej w punkcie b), w każdym samoistnym mieszkaniu, złożonym z 2-ech lub więcej izb, powinien być urządzony ustęp splukiwany, o wymiarach co najmniej 0,85 x 1,15 m., oraz zlew kuchenny; dla mieszkań mniejszych, niezapatrzonych we własne zlewy, należy na każde cztery mieszkania urządzić po jednym wspólnym zlewie w korytarzu wewnątrz domu, z dogodnym dostępem dla mieszkańców tych mieszkań;

d) na nieruchomościach wspomnianych wyżej w punkcie b) dla mieszkań, nie posiadających osobnych ustępów, należy urządzić wspólne ustępy wewnątrz domu albo jeden ogólny ustęp w podwórzu nieruchomości; ustępy te powinny być połączone z przewodem domowym i zaopatrzone w należyte splukiwanie; ilość oczek we wspomnianych ustępach powinna być taka, aby na każdym dwudziestu mieszkańców lokali, nie posia-

dających osobnych ustępów, przypadało co najmniej jedno oczko, ilość ta może być odpowiednio zmniejszona w przyszłości w miarę urządzenia ustępów w poszczególnych mieszkaniach, a z chwilą urządzania ustępów we wszystkich mieszkaniach Zarząd Miejski może zwolnić od obowiązku utrzymywania ustępu ogólnego;

e) wszystkie istniejące ustępy należy odpowiednio przebudować, zabezpieczyć należyście przed działaniem mrozu, zaopatrzyć w należyte splukiwanie i połączyć z kanałem miejskim.

Przewody do nieczystości i zbiorniki nieczystości.

§ 38.

Na nieruchomościach skanalizowanych nie wolno urządzać żadnych podziemnych zbiorników nieczystości, jak osadniki, doły ściekowe i kloaczne.

Po przyłączeniu nieruchomości do kanalizacji miejskiej należy istniejące doły opróżnić i zasypać piaskiem lub innym czystym sytkim materiałem.

Jednocześnie należy usunąć albo w skuteczny sposób unieruchomić stare podziemne przewody i kanały.

Kanalizowanie piwnic i nisko położonych części nieruchomości.

§ 39.

Zabrania się kanalizowania piwnic i części nieruchomości, położonych niżej od dopuszczalnego dla danej ulicy poziomu, a to dla uniknięcia w czasie większych opadów atmosferycznych zalawu nieruchomości wodami brudnymi z kanału.

Zarząd Miejski może pozwolić na skanalizowanie nisko położonych pomieszczeń, jeżeli właściciel nieruchomości dostatecznie uzasadni konieczność tego i zabezpieczy te pomieszczenia od zalawu zapomocą odpowiednich urządzeń i zaworów, przy czym urządzenia te nie powinny tamować swobodnego odpływu do kanałów ścieków z wyżej położonych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 40.

Przepompowywanie ścieków z głębokich piwnic do kanału może być uskuteczniane tylko w wyjątkowych wypadkach i to w sposób uznany przez Zarząd Miejski za właściwy.

Właściciel nieruchomości nie ma prawa żądać odszkodowania za szkody, spowodowane cofką wywołaną spiętrzeniem wód burzowych w kanałach.

Sporządzanie projektu i wykonania kanalizacyjnych urządzeń domowych.

§ 41.

Właściciel nieruchomości, zamierzający ją skanalizować i połączyć z kanałem miejskim, powinien zwrócić się do Zarządu Miejskiego o udzie-

lenie danych technicznych, potrzebnych do sporządzenia projektu kanalizacyjno-wodociągowego.

Dane te Zarząd Miejski powinien udzielić w terminie nie dłuższym niż 2 tygodnie.

§ 42.

Po przystąpieniu do wykonania robót należy je prowadzić bez przerwy, aż do zupełnego wykończenia.

Domowe urządzenia kanalizacyjne powinny być wykonane przez osoby posiadające odpowiednie uprawnienia, stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53 poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350).

Użytkowanie wykonanych urządzeń.

§ 43.

Zarząd Miejski może pozwolić na tymczasowe użytkowanie pewnych oddzielnych części kanalizacji domowej, o ile uzna je za wykonane należyście.

Stałe korzystanie z domowych urządzeń kanalizacyjnych jest dozwolone po stwierdzeniu przez Zarząd Miejski, że wszystkie urządzenia wykonane są zgodnie z niniejszymi przepisami i wogóle zadowalniająco i po udzieleniu pozwolenia na ich użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenia kanalizacyjne.

§ 44.

Urządzenia, które służyły do odprowadzania ścieków z nieruchomości przed połączeniem jej z kanałem miejskim lub przed wydaniem niniejszych przepisów, należy przerobić, o ile to jest niezbędne ze względów zdrowotnych i dla dobrego działania urządzeń.

Kontrola domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 45.

W celu kontroli urządzeń kanalizacyjnych upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8 a 18 do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo — również od godziny 18 do godz. 8.

W razie stwierdzenia, że urządzenia kanalizacyjne na nieruchomości działają nieprawidłowo, właściciel powinien je doprowadzić do należytego stanu w terminie, wyznaczonym przez Zarząd Miejski.

Opłaty za korzystanie z kanałów miejskich.

§ 46.

Za korzystanie z kanałów miejskich lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach,

które zostały połączone z kanałami ulicznymi albo powinny być być połączone z tymi kanałami, na podstawie § 24 i § 25, tudzież za czynności, związane z udzielaniem pozwoleń na budowę urządzeń kanalizacyjnych i na ich użytkowanie, Zarząd Miejski pobiera opłaty według taryfy.

Opłaty za korzystanie z kanałów uiszcza właściciel nieruchomości.

Opłaty te powinny być regulowane w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

O ile w poszczególnych mieszkaniach są oddzielne wodomierze (§ 17), Zarząd Miejski może pobierać opłaty za korzystanie z kanałów miejskich bezpośrednio od odnośnych lokatorów.

Opłaty nieuiszczone w terminie, będą ściągane według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

II. WARUNKI TECHNICZNE.

A. Urządzenia wodociągowe.

Materiał części instalacyjnych.

§ 47.

Wszystkie części domowej instalacji wodociągowej powinny być wykonane z materiałów, nie wywierających wpływu na jakość wody.

Zawór główny.

§ 48.

Domowe urządzenia wodociągowe powinny posiadać przy wodomierzu od strony nieruchomości własny zawór główny oraz kurek spustowy dla całkowitego jej opróżnienia. Wszystkie przewody powinny być ułożone z odpowiednimi spadkami dla należytego odwodnienia i odwietrzenia instalacji.

Wodomierz.

§ 49.

Wodomierz domowy powinien być umieszczony w piwnicy, a w razie gdy to jest niemożliwe, zewnątrz budynku w studzience o wymiarach, wynoszących co najmniej $0,8 \times 1,3$ m i o głębokości 1,8 m., z materiału trwałego niegnijącego ani kruszacego, jak np. cegły, kamienia, betonu, żelazobetonu i t. p.

Studzienka powinna posiadać klamry żelazne dla schodzenia oraz otwór włazowy o średnicy — 0,6 m w świetle, zaopatrzony w szczelną podwójną pokrywę żeliwną.

Podziemne części instalacji poza budynkami.

§ 50.

Wszystkie podziemne części instalacji domowej poza budynkami powinny być ułożone na głębokości przynajmniej 1 m. 50 cm. pod terenem, w celu zabezpieczenia przed zamarzaniem.

Powyższe nie dotyczy przewodów ogrodowych i polewaczkowych, zaopatrzonych w odpowiednie urządzenia do opróżnienia i zamknięcia.

Przewody wodociągowe wewnątrz budynków.

§ 51.

Leżące przewody wodociągowe wewnątrz budynku powinny być prowadzone, o ile to jest możliwe po ścianach wewnętrznych. W razie koniecznej potrzeby prowadzenie rur w ziemi pod podłogą, należy je układać w głębokości co najmniej 0,3 m pod podłogą. Zabrania się przy tym układania rur pod twardą podłogą na podłożu betonowym. Przeprowadzania rur na strychach należy unikać.

Ścienne przewody w budynku mogą być prowadzone albo po powierzchni ścian albo w bruzdach ściennych z pozostawieniem izolacji powietrznej dookoła rur. Bruzdy te mogą być zakryte dopiero po próbie na ciśnienie. Zamurowanie w ścianach na stałe przewodów wodociągowych jest zabronione.

Rury wodociągowe należy przeprowadzać w budynku tak, aby były zabezpieczone od zamarzania oraz od uderzeń.

Rury wodociągowe w budynku powinny być przytwierdzone do ścian zapomocą odpowiednich haków, uchwytów lub klamer w odstępach co najwyżej 3-metrowych.

Gdyby zachodziła obawa, iż niektóre odcinki przewodów mogą ulec zamarzaniu podczas silniejszych mrozów, należy je izolować (otulić) złymi przewodnikami ciepła.

Każdy pionowy przewód wodociągowy w budynku powinien być zaopatrzony przy odgałęzieniu od głównych przewodów poziomych w zawór przelotowy i kurek spustowy.

Rury powinny być układane w kierunkach prostopadłych lub równoległych do najbliższych ścian.

Urządzenia odpływowe i zbiorniki.

§ 52.

Pod wylotem wodociągowym powinno się znajdować odpowiednie urządzenie odpływowe, posiadające zamknięcie wodne i sitkowe.

Kurki i zawory powinny być tak skonstruowane, aby nie powodowały uderzeń wodnych w przewodach.

Zabrania się używania kurków t. zw. pół-obrotowych, stożkowych lub klinowych, zamykających przyływ nagłe.

Przed wannami, zbiornikami, klozetowymi i pisuarowymi należy ustawiać zawory przelotowe.

Przy zbiornikach klozetowych i pisuarowych mogą być stosowane samoczynne pływakowe zawory.

Zabronionym jest bezpośrednio zasilanie kotłów parowych wodą z wodociągu, jak również ustawianie na poddaszach zbiorników, bezpośrednio połączonych z siecią wodociągową, tudzież

bezpośrednie łączenie rur wodociągowych z jakimkolwiek przyborami kanalizacyjnymi.

Średnica wylotów i przewodów.

§ 53.

Średnice wylotów wodociągowych powinny wynosić:

a) wylot nad zlewem, umywalką, zmywakiem przy klozecie, pisuarze, bidecie, natrysku, polewacze pokojowej—13 mm.

b) wylot nad wanną, dużym zlewem lub zmywakiem (restauracyjnym) — 20 mm,

c) polewaczka podwórzowa, ogrodowa lub uliczna — 26 mm,

d) wylot (kran) pożarny, wewnętrzny — co najmniej 38 mm. Średnica przewodów do przyborów, wskazanych wyżej, powinny wynosić:

Przewody	do przyborów wskazanych wyżej pod literami			
	a	b	c	d przy 38 mm
do 2 wylotów . . .	13 mm	20 mm	32 mm	50 mm
przy 3— 6 wylotach	20 „	26 „	38 „	80 „
„ 7—10 „	26 „	32 „		100 „
ponad 10 wylotów .	32 „	38 „		100 „

W wypadkach zasługujących na uwzględnienie właściwa władza może zezwolić na odstępstwa od wyżej podanych w punktach a) — d) norm.

Przewody.

§ 54.

Przewody wodociągowe mogą być wykonywane z rur żeliwnych kielichowych, żelaznych, obustronnie ocynkowanych, i ołowianych grubościennych.

Na przewody podziemne powinny być używane rury żeliwne kielichowe (mufowe) o średnicy 40 mm i większych.

Łączenie rur żeliwnych powinno być wykonywane na kształtki kielichowe z uszczelnieniem kielichów na sznur biały, sznur smołowy i ołów. W wyjątkowych wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może być dopuszczone łączenie kołnierzowe.

Rury żelazne ocynkowane mogą być z reguły używane tylko na przewody wewnątrz budynku. O ile w wypadkach wyjątkowych mają być one ułożone pod ziemią, powinny być owinięte starannie jutą i osmołowane lub w inny sposób zabezpieczone od szkodliwego działania związków chemicznych.

Łączenie rur żelaznych ocynkowanych powinno być wykonywane na kształtki i łączniki z gwintem gazowym lub na holendry.

Połączenie rur pod kątem powinno być wykonywane za pomocą kształtek, t. zw. krępowania rur ocynkowanych stosować nie wolno.

Rury ołowiane mogą być używane tylko dla takich przewodów, z których woda nie może być czerpana do picia, gotowania i t. p.

Łączenie rur ołowianych powinno być wykonywane zapomocą lutowania lub na holendry.

Wymiary i kształt rur wodociagowych żeliwnych kielichowych oraz rur żelaznych, obustronnie ocynkowanych, powinny odpowiadać normom Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

Minimalne grubości ścianek rur żelaznych obustronnie ocynkowanych powinny wynosić stosownie do niżej podanych wewnętrznych średnic rur:

średnica—13 mm	grubość ścianek—2,5 mm
" 20 "	" " " 2,5 "
" 26 "	" " " 3,25 "
" 32 "	" " " 3,5 "
" 38 "	" " " 3,5 "
" 50 "	" " " 3,5 "

Minimalne grubości ścianek rur ołowianych grubościennych powinny wynosić stosownie do niżej podanych wewnętrznych średnic rur:

średnica—13 mm	grubość ścianek—3,5 mm
" 20 "	" " " 4,5 "
" 26 "	" " " 5,5 "
" 32 "	" " " 6 "

Wyżej podane grubości ścianek rur żelaznych ocynkowych i rur ołowianych obowiązują do czasu znormalizowania przez Polski Komitet Normalizacyjny.

B. Urządzenia kanalizacyjne.

Przewody odprowadzające ścieki.

§ 55.

Przewody odprowadzające ścieki z poszczególnych części nieruchomości do kanału ulicznego, powinny być ułożone, o ile możliwości w kierunkach prostych najkrótszych, powinny posiadać odpowiedni spadek i stanowić łącznie sieć dobrze przewietrzaną i przepłukiwaną. Przewody powinny być układane, o ile możliwości, zewnątrz budynków. Przewody drugorzędne, odprowadzające ścieki z rur pionowych lub innych punktów kanalizacyjnych, powinny być wyprowadzone na zewnątrz drogą najkrótszą.

Przewody należy układać, o ile możliwości, równolegle do najbliższej ściany w odpowiedniej od niej odległości ze względu na zachowanie fundamentów. Zmiany kierunku przewodów wykonywać się powinno zapomocą krzywek dla linii głównych o promieniu nie mniejszym od 10 średnic i dla przewodów drugorzędnych o promieniu nie mniejszym od 5 średnic odnośnych przewodów.

Połączenie boczne jednej rury z drugą należy urządzać pod kątem nie większym od 60°.

Zagłębienie przewodów.

§ 56.

Wierzch przewodu, ułożonego pod podłoga pomieszczenia ciepłego, powinien być pokryty warstwą o grubości co najmniej 0,30 m.

Wierzch przewodu, leżącego poza obrębem budynku, powinien znajdować się co najmniej na głębokości 1,30 m pod powierzchnią terenu w celu zabezpieczenia od zamarzania. Te same zagłębienia pod powierzchnią należy zachować względem wszystkich umieszczonych nazewnątrz zaworów i zgieć przy podstawie rur spustowych.

W wypadkach, gdy warunki techniczne stoją na przeszkodzie zachowania podanej wyżej głębokości zagłębienia przewodu, Zarząd Miejski może zezwolić na płytsze zagłębienie pod warunkiem zabezpieczenia przewodu od przemarzania.

Spadek przewodów.

§ 57.

Od najnieodgodniej położonego punktu nieruchomości aż do kanału ulicznego powinien być zachowany ciągły spadek. Ta sama zasada stosuje się i do wszystkich drugorzędnych przewodów odpływowych, łączących się z głównym przewodem podwórzowym lub kanałem ulicznym. Wyjątki mogą być dozwolone dla przewodów mało zanieczyszczonej wody w górnych częściach sieci domowej, jeżeli przez zmniejszenie spadków takich przewodów można będzie osiągnąć odpowiedniejsze spadki dla ścieków brudnych.

Gdyby ciągły spadek przewodu głównego przekraczał 2%, spadek zaś drugorzędnych przewodów 3%, w takim razie dozwolonym może być przełom spadku pod tym jednak warunkiem, ażeby punkt przełomu nie był pod jezdnią i żeby najmniejszy spadek wyniósł w każdym razie co najmniej 2% dla głównych i 3% dla drugorzędnych przewodów. Największy spadek głównych przewodów kanalizacyjnych nie powinien przekraczać 20%, drugorzędnych 40%, przewodów od deszczówek—60%, przy czym największy dozwolony spadek ma wynosić dla rur betonowych—5%, dla kamionkowych 15%, dla rur żelaznych—60%.

§ 58.

Najmniejsze dopuszczalne spadki przewodów odpływowych na nieruchomości powinny wynosić:

dla przewodów o średnicy 100 mm	—0,03
" " " 150 "	0,02
" " " 200 "	0,015
" " " 250 "	0,01
" " " 300 "	0,01

Spadki mniejsze od wyżej wskazanych mogą być stosowane tylko w wyjątkowych wypadkach, pod warunkiem zabezpieczenia odpowiedniego przemywania przewodów zapomocą specjalnych urządzeń.

Jeżeli przy zaprojektowaniu części przewodów odpływowych pod podłoga piwnic lub suterenu

okaże się, iż spadek całego przewodu miałby być mniejszy od wyżej wskazanego spadku minimalnego, to rury piwinny być układane nad podłogą ze spadkiem najodpowiedniejszym. W tym wypadku rury należy układać na wspornikach metalowych, umocowanych w murze, albo też na słupach murowanych. Każda rura powinna być podparta przynajmniej w dwóch punktach.

Średnica przewodów.

§ 59.

Średnice przewodów spustowych (pionów) i ich odgałęzień powinny co najmniej wynosić:

od pojedynczego zlewu kuchennego, zmywaka, wanny, umywalni lub pisuaru	50 m/m
od kilku zlewów kuchennych, wanien, umywalk lub pisuarów	70 "
od klozetów wodnych	100 "
od rynien deszczowych z ganeków i balkonów	50—70 "
od rynien deszczowych z dachów	100—150 "

Średnice przewodów odpływowych powinny co najmniej wynosić:

od zwykłych kuchen, pralen, łazienek, pisuarów, pojedynczych klozetów, wpustów stojących i piwnicznych i t. p.	100 m/m
od dużych kuchen (restauracyjne, hotelowe), dwóch lub większej ilości klozetów, wpustów podwórzowych, oraz przy kilku przewodach odpływowych razem połączonych	100—150 "
od rynien deszczowych	150 "
dla głównego przewodu podwórzowego	150—200 "

i więcej w razie potrzeby.

Przewody odpływowe, łączące się z sobą, powinny wogóle przechodzić w przewody o większej średnicy.

Średnice przewodów odpływowych, nie łącząc przewodu głównego, powinny być stosowane możliwie najoszczędniej z zachowaniem rozmiarów wyżej podanych.

Dla nieruchomości ponad 3.000 m² powierzchni oraz w razie przewidywanego znacznie większego odpływu wód ściekowych należy wyznaczać odpowiednie średnice przewodów na podstawie osobnego obliczenia.

Przewody spustowe.

§ 60.

Przewody spustowe wewnątrz budynku należy ustawiać, o ile możliwości, pionowo. Zabrania się ustawiania tych przewodów pochyło pod kątem z linią pionową większym niż 45°. W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może jednak Zarząd Miejski zezwolić na zastosowanie

większego kąta pomiędzy przewodem spustowym a linią pionową.

Połączenia rur spustowych należy urządzać pod kątem nie większym nad 45°, licząc w kierunku biegu wody.

Przewody spustowe i wchodzące do nich rozgałęzienia ustawia się od góry do dołu swobodnie przy ścianie lub w odpowiednich wnękach z należytym umocowaniem. Przewody te mogą być zakryte lub zaszalowane, zabrania się natomiast zamurowywania ich na stałe.

Rury spustowe od klozetów, zlewów, wanien, umywalk, pisuarów itp. mogą być prowadzone oddzielnie lub łączyć się dla kilku przyrządów z obu powyższych grup do jednej rury spustowej, jednak pod warunkiem zabezpieczenia syfonów od opróżnienia się i wysychania.

Zabrania się odprowadzania wody deszczowej do rur spustowych wewnętrznych urządzeń kanalizacyjnych lub odwrotnie spuszczenia wód brudnych do rur spustowych deszczowych.

Rury wentylacyjne.

§ 61.

Przewody spustowe powinny być wyprowadzone jako rury wentylacyjne ponad dach powyżej okien i wogóle otworów do wnętrza budynku, znajdujących się w odległości mniejszej od 4 metrów (licząc w planie) od tych przewodów.

Rury wentylacyjne powinny tworzyć, o ile możliwości, pionowo przedłużenia przewodów spustowych.

Średnica rur wentylacyjnych powinna równać się średnicy odpowiedniego przewodu spustowego.

Górna część rury wentylacyjnej w odległości 0,5 m. do dachu powinna być powiększona w średnicy przynajmniej o 100 m/m i wyprowadzona do wysokości od 0,5 m. do 1,0 ponad dach, ponadto rura ta powinna być zaopatrzona w daszek ochronny.

Połączenie dwóch lub kilku rur wentylacyjnych może być dozwolone tylko wyjątkowo i pod warunkiem, ażeby przekrój poprzeczny rur połączonych nie był mniejszy od sumy przekrojów pojedynczych rur i ażeby miejsce połączenia położone było wyżej od najwyższego dopływu ścieków. Zabronione są ruchome lub też skomplikowane przyrządy wentylacyjne.

Nie wolno wprowadzać rur wentylacyjnych ani do kanałów kominowych ani do kanałów wentylacyjnych z mieszkań.

Zamknięcia wodne.

§ 62.

Przyrządy kanalizacyjne, przeznaczone do odprowadzania ścieków do rur spustowych lub odpływowych, powinny być zaopatrzone w zamknięcia wodne lub oliwne (syfony).

Rury spustowe do wód deszczowych połączone z przewodami kanalizacyjnymi, nie wymagają

takiego zamknięcia z wyjątkiem tych, których górne wyloty leżą poniżej okien i znajdują się od tych ostatnich w odległości mniejszej niż 4 metry. W tym ostatnim wypadku rury deszczowe powinny posiadać zamknięcia wodne, umieszczone przy ich podstawie, oraz skrzynki z kratami ochronnymi.

Syfony powinny posiadać otwory łatwo dostępne do czyszczenia, otwory te wewnątrz domów powinny zamykać się hermetycznie.

Syfon powinien znajdować się tuż pod miską ściekową, odprowadzającą zaś ramię jego powinno łączyć się z rurą spustową lub odpływową możliwie bezpośrednio.

Syfony nie mogą być zakładane na wspólnych przewodach odpływowych.

Za najodpowiedniejsze zamknięcia wodne lub oliwne uważa się rury gładkie, zgięte w formie litery U lub S., zatrzymujące w sobie stale wody lub oliwę, mogą być jednak używane zamknięcia wodne także innych systemów, o ile trwałość i dokładność działania ich uznana będzie za nie ulegającą wątpliwości.

Wysokość zamknięcia wodnego w syfonie powinna wynosić:

przy klozetach, pisuarach, zlewach, wannach, umywalkach i t. p. co najmniej 75 m/m

przy wpustach co najmniej 100 "

przy rurach deszczowych co najmniej 100—150 "

Średnice rury syfonowej powinny być następujące:

przy umywalniach, małych zlewikach laboratoryjnych, pisuarach i t. p. 40 "

przy miskach zlewowych, zmywalkach, wannach i wpuścikach podłogowych. 50 "

przy miskach klozetowych 100 "

przy rurach deszczowych z ganków i balkonów 50—70 "

przy rurach deszczowych z dachów 100—150 "

przy wpustach w suterrenach i piwnicach 100 "

przy wpustach podwórzowych 150 "

Przyrządy kanalizacyjne, z wyjątkiem misek klozetowych oraz wpustów piwnicznych podwórzowych i podłogowych, powinny być zaopatrzone przed syfonami w przytwierdzoną na stałe kratkę, której szczeliny nie powinny być większe niż 5 mm, ogólna zaś powierzchnia otworów powinna się równać co najmniej przekrojowi syfonu w świetle. Wpusty piwniczne, podwórzowe i podłogowe powinny być zaopatrzone w kratki odejmowane. Miski klozetowe krątek nie powinny posiadać.

Zamknięcia burzowe.

§ 63.

W celu zabezpieczenia nisko położonych pomieszczeń od zalewu przez urządzenie kanalizacyj-

ne wodami burzowymi (§ 39) należy za urządzeniami, zabezpieczającymi te pomieszczenia od zalewu, stosować zasuwę, zamykaną ręcznie, o konstrukcji, umożliwiającej szybkie zamknięcie.

Prócz zasów ręcznych dozwala się stosowanie dodatkowych przyrządów automatycznych.

Zamknięcia burzowe powinny być zakładane w ten sposób, aby nie tamowały przepływu ścieków z urządzeń ustawionych wyżej.

Spustowe rury deszczowe.

§ 64.

Spustowe rury deszczowe, połączone bezpośrednio z siecią kanalizacyjną, należy ustawiać możliwie pionowo.

Rury deszczowe odprowadzające wodę z dachów, pokrytych łupkiem, dachówką lub innym materiałem, mogącym spowodować zanieczyszczenie rur odpływowych, należy zaopatrzyć u dołu w skrzynki żeliwne z kratkami i otworami do usuwania zanieczyszczenia.

Wpusty.

§ 65.

Wodę z podwórz, dróg i wogóle z powierzchni terenu odprowadza się za pomocą wpustów.

Wszystkie wpusty powinny być zaopatrzone w syfony, dostatecznie gęste kratki i nieprzepuszczalne studzienki osadowe, celem zatrzymania osadów, gruzu i śmieci.

W wpustach, wystawionych na działanie mrozu, poziom wody w studzienkach osadowych i syfonach powinien znajdować się na głębokości, zabezpieczonej od zamarzania, t.j. głębiej niż 1.45 m. pod powierzchnią ziemi.

Powierzchnia terenu dookoła wpustu powinna być pokryta trwałą nawierzchnią.

Urządzenia zlewowe.

§ 66.

Urządzenia zlewowe wszelkiego rodzaju powinny posiadać kratki (sitka), stanowiące część urządzenia zlewowego lub przymocowane na stałe przed syfonem. Zlew powinien być zaopatrzony w kurek wodociągowy do przemywania miski zlewowej i syfonu.

Zmywaki i zlewy w większych kuchniach powinny być zaopatrzone w urządzenia do zatrzymywania zawartych w ściekach tłuszczów (tłuszczowniki), posiadające powierzchnię, dostateczną do ochładzania ścieków; urządzenia te powinny mieć otwory łatwo dostępne do czyszczenia.

Podłogi pod zlewami, przeznaczonymi dla wspólnego użytku kilku mieszkań i w łazienkach, powinny być nieprzepuszczalne.

Zlewy, zmywaki, umywalnie i t. p. urządzenia piwiny być umieszczone na odpowiedniej wysokości przy ścianach i przytwierdzone do nich bądź śrubami mosiężnymi, wkręconymi w zaprawione w ściany korki drewniane, bądź też ustawione na umocowanych do ściany wspornikach.

W a n n y.**§ 67.**

Wanny należy umieszczać w pomieszczeniach należycie ogrzewanych, przewietrzanych i oświetlanych. Wanny powinny być ustawione w taki sposób, żeby był zapewniony do nich dostęp w celu utrzymania czystości.

Otwór spustowy powinien być zamykany szczelnie zapomocą metalowego korka. Rura spustowa powinna posiadać zamknięcie syfonowe lub kończyć się nad wpustem podłogowym, posiadającym takie zamknięcie.

Wanna powinna posiadać przelew, połączony z rurą spustową powyżej zamknięcia wodnego. Otwór przelewowy powinien być zaopatrzony w sitko.

Rury przelewowe i t. p.**§ 68.**

Rury przelewowe od rezerwarów, zbiorników wody deszczowej, fontan i wogóle takie rury, które nie zapewniają ciągłego odświeżania wody w syfonie, nie mogą być łączone bezpośrednio z przewodami kanalizacyjnymi; takie rury należy wyprowadzać wprost na zewnątrz lub też łączyć z rurą, zakończoną nad wpustem lub zlewem, posiadającym warunki odświeżania wody w syfonie.

Klozety.**§ 69.**

Klozetety powinny być urządzone w pomieszczeniach, oddzielonych od izb mieszkalnych. Wymiary klozetu na jedną miskę powinny wynosić co najmniej 0,85 m × 1,15 m. Klozet powinien być dostatecznie oświetlony zapomocą okna lub sztucznego światła i powinien być zaopatrzony w oddzielny kanał wyciągowy. Podłoga powinna być terrakotowa lub z innego nieprzepuszczalnego materiału. Ściany do wysokości 1,2 m od podłogi powinny być nieprześlakliwe i zupełnie gładkie.

Klozety ogólne w domach mieszkalnych powinny znajdować się w pomieszczeniach murowanych, nakrytych betonowym lub ceglanyim stropem z bezpośrednim wejściem z podwórza. Pomieszczenia te powinny posiadać podłogę nieprzepuszczalną i wzniesioną co najmniej o 15 cm nad poziom podwórza i odpowiednią wentylację.

O ile warunki lokalne nie stoją na przeszkodzie pomieszczenia klozetów ogólnych powinny być podpiwniczone dla ułatwienia dostępu do rur kanalizacyjnych w celu ich rewizji.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być ze wszystkich stron odkryte i dostępne dla utrzymania w czystości. Oszalowanie ich deskami oraz obmurowanie lub zabetonowanie jest niedopuszczalne. Miski zaś włoskie (rzymskie) powinny być wpuszczone w płytę, wzniesioną nad posadzką.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być umocowane śrubami mosiężnymi do korków dre-

wnianych, umieszczonych w posadzce pod miską i zalanych zaprawą cementową.

Miski klozetowe powinny być tak urządzone, żeby na misce pozostawała zawsze woda w warstwie przynajmniej 40 mm głębokości i żeby cała powierzchnia miski była należycie splókiwana wodą i powinny posiadać zamknięcie wodne, umieszczone bezpośrednio pod miską.

Siedzenia na miskach, o ile są stosowane, powinny być z trwałego i niewrażliwego na wilgoć drzewa, grubości co najmniej 2 cm, umocowane na zawiasach, podnoszone ręcznie lub automatycznie.

Odgałęzienie od rury spustowej pod klozet, mierzone poziomo, nie powinno być dłuższe nad 1,25 m, przy większej długości tego odgałęzienia należy je zaopatrzyć w specjalną rurę wentylacyjną.

Klozet powinien być zaopatrzony w zbiornik płóczyący (płóczkę), umieszczony nie niżej niż 1,6 m nad siedzeniem i dający strumień wody za pociągnięciem ręczki.

Rury splukujące pomiędzy płóczką a miską powinny być ołowiane, żelazne ocynkowane lub stalowe, prawidłowo wygięte i przymocowane do ściany. Połączenie ich z miską klozetową powinno być uskutecznione zapomocą stożka gumowego, umocowanego do rury i miski drutem.

Średnica rury łączącej płóczkę z miską klozetową, powinna wynosić w świetle co najmniej 30 mm.

Pojemność normalna skrzynki płucznej klozetowej powinna wynosić co najmniej 8 litrów. Mechanizm skrzynki powinien zapewnić możliwość przelania w razie potrzeby do miski klozetowej całej zawartości skrzynki w przeciągu 3—5 sekund. Aparaty do splukiwania mogą być zaopatrzone w niezawodnie działające urządzenia (przyrządy), umożliwiające oszczędzanie wody.

Do splukiwania misek klozetowych można zastosować również i inne urządzenia splukujące (naprz. przyciskowe) uznane przez Zarząd Miejski za odpowiednie.

Do jednej rury spustowej nie należy łączyć na jednej kondygnacji więcej niż 3 miski klozetowe.

Zabrania się urządzenia klozetów, w których nieczystości przechodzą przez ruchome, przyrządy, jak zawory, zasuwę itp. Przemywanie misek klozetowych zapomocą przyrządów automatycznych jest dopuszczalne, o ile gwarantują one trwałe i skuteczne działanie.

W wypadkach zasługujących na uwzględnienie Zarząd Miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Pisuary.**§ 70.**

Pisuary powinny być urządzone w formie gładkich muszel ściennych, posiadających w dnie sitko, na stałe przytwierdzone do korpusu albo

w formie otwartych żłobków naziemnych z odpowiednią pionową częścią ścienną, wyrobionych z materiału o powierzchni zupełnie gładkiej i niewiąkliwej. Pisuary powinny być zaopatrzone w należyte zamknięcia wodne lub oliwne i w stałe lub periodyczne splukiwanie z oddzielnych rezerwuarów, spuszcających każdorazowo nie mniej, niż 2,5 litra czystej wody.

Pisuary powinny być umieszczone przy ścianach w sposób, podany § 66 w ustępie końcowym.

W wypadkach zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może zezwolić na odstąpienie od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Otwory rewizyjne.

§ 71.

Na rurach odpływowych, w razie uznanej przez Zarząd Miejski potrzeby, powinny być urządzone w odpowiednich miejscach zamykane hermetycznie otwory rewizyjne do przeczyszczenia rur.

Części rur odpływowych, zaopatrzone w takie otwory (czyszczaki) mogą być umieszczone w studzienkach rewizyjnych o średnicy, wynoszącej w świetle co najmniej 0,80 m, celem dogodnego do nich dostępu.

Zabezpieczenie przed działaniem mrozu.

§ 72.

Rury i wszelkie urządzenia kanalizacyjne powinny być umieszczone i urządzone tak, ażeby były należycie zabezpieczone przed działaniem mrozu.

Kanalizowanie fabryk.

§ 73.

Przy kanalizowaniu fabryk, z których są odprowadzane cuchnące ścieki, do wentylacji kanałów powinny być zużytkowane kominy fabryczne i paleniska pod kotłami, o ile one do tego celu są zdadne. W tym celu należy przeprowadzić rury o stosownej średnicy pod same paleniska kotłów.

Dołączenie drenów.

§ 74.

Dołączenie drepażu domowego do przewodów odpływowych może być dopuszczane pod warunkiem zastosowania środków, zapobiegających możliwości przenikania do gruntu ścieków kanalizacyjnych w razie podniesienia się poziomu wody w kanale oraz zabezpieczenia rur odpływowych od przedostania się do nich piasku i mułu z sieci drenów.

Unieszkodliwienie ścieków.

§ 75.

Ścieki, fabryczne i przemysłowe, które ze względu na ich jakość mogłyby szkodliwie odzia-

ływać na urządzenia kanalizacyjne miejskie, powinny być odpowiednio unieszkodliwione przed wypuszczeniem ich do kanału ulicznego, stosownie do właściwości ścieków, przy czym główna linja odpływowa z nieruchomości powinna być zaopatrzona przed wlotem do kanału miejskiego w zasuwę, pozwalającą w razie potrzeby wyłączyć całkowicie dopływ ścieków fabrycznych do kanału.

O sposobie unieszkodliwienia ścieków fabrycznych oraz przydatności, przeznaczonych do tego celu urządzeń, decyduje w każdym poszczególnym wypadku Zarząd Miejski.

Materiał przewodów.

§ 76.

Na przewody spustowe i odpływowe z wyjątkiem wypadków, niżej w § 77 wyszczególnionych, powinny być używane rury żeliwne z uszczelnieniem na sznur i olów.

§ 77.

Zewnątrz budynku, w odległości co najmniej 2,0 metrów od ścian, mogą być zakładane przewody odpływowe z rur kamionkowych z połączeniem na sznur smołowany i kit asfaltowy.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może pozwolić na wykonanie przewodów odpływowych zewnątrz budynku z rur betonowych z uszczelnieniem na sznur i kit asfaltowy albo z rur kamionkowych lub betonowych z uszczelnieniem na sznur i cement lub gliaę.

Zabrania się wykonywania przewodów odpływowych z rur kamionkowych lub betonowych w miejscach, gdzie przewody leżą blisko korzeni drzew, studzien, głębszych piwnic i wogóle tam, gdzie wymagana jest niezawodna szczelność.

Połączenia odpływów od zlewów, umywalek lub pisuarów z przewodami spustowymi mogą być olowane lub żelazne ocynkowane o średnicy odpowiedniej do syfonów.

Powiększona w średnicy nasada rury wentylacyjnej, wyprowadzonej ponad dach, powinna być wykonana z blachy cynkowej lub z innego odpowiedniego materiału.

Materiał syfonów.

§ 78.

Należy używać syfonów z następujących materiałów:

- a) przy średnicy 40 mm — olowane lub mosiężne, niklowane w jednej sztuce;
- b) przy średnicy 50 mm — żeliwne w jednej sztuce;
- c) przy średnicy 100 mm — dla pojedynczych klozetów żeliwne, o ile nie stanowią całości z miską klozetową i nie są wyrobione z tegoż, co miska materiału;
- d) przy średnicy 100 mm przy grupowych ustępach, wpustach piwnicznych, tłuszczownikach, rurach deszczowych — żeliwne;

e) przy średnicy 100 mm i więcej — od wpustów podwórzowych — żeliwne lub kamionkowe, zależnie od tego, z jakiego materiału zostanie wykonany przewód odpływowy od wpustu.

Grubość ścianek syfonów nie powinna być mniejsza od grubości ścianek rur odpowiedniej średnicy i materiału.

Syfony żeliwne, wymienione wyżej pod literami b) i c), powinny być wewnątrz starannie emaliowane.

Przy połączeniu syfonów z rurami spustowymi dozwolone są połączenia kielichowe lub kołnierzone, z wyjątkiem syfonów ołowianych, przy których połączenie powinno być wykonane jako kołnierzone albo zapomocą mosiężnych łączników

Materiał wpustów podwórzowych i podłogowych.

§ 79.

Wpusty podwórzowe powinny być kamionkowe, żeliwne lub betonowe, stosownie do materiałów przewodów odpływowych, z którymi mają być połączone.

Wpusty podłogowe i suterene powinny być zawsze żeliwne.

Również powinny być żeliwne wszelkie kraty, pokrywy, płyty, wpuszczane w powierzchnię podwórza lub podłogi.

Materiał zmywaków.

§ 80.

Zmywaki powinny być kamionkowe, fajansowe, betonowe, kamienne, z kamienia nieporowatego, dobrze oszlifowanego i nieprzepuszczającego wody, lub metalowe nierdzewiejące.

Zlewy kuchenne, umywalnie, wanny powinny być z kamienia, betonu, fajansu, kamionki, porcelany, nierdzewiejącego metalu lub żeliwa, przy czym w tym ostatnim wypadku powinny być przynajmniej od wewnątrz starannie emaliowane.

Materiał misek klozetowych.

§ 81.

Miski klozetowe i pisuarowe powinny być z fajansu, porcelany lub kamionki starannie na jasno polewanej.

W ustępach ogólnych mogą być stosowane miski klozetowe żeliwne wewnątrz emaliowane.

Koryta ustępowe powinny być kamionkowe lub z innego odpowiedniego materiału.

Materiał studzienek.

§ 82.

Studzienki powinny być wykonane z najlepszej prasowej cegły na zaprawie cementowej, z betonu lub żelazo-betonu.

Materiał przewodów deszczowych spustowych.

§ 83.

Deszczowe rury spustowe, od miejsca połączenia ich z kanałem odpływowym do wysokości

2 m. ponad poziomem terenu, powinny być żeliwne.

Powyżej 2 m. nad poziomem rury te mogą być wykonane z blachy cynkowej lub żelaznej ocynkowanej lub z innego odpowiedniego materiału.

Połączenia rur spustowych żeliwnych z kanałem odpływowym powinny być uszczelnione na sznur smołowany i kit asfaltowy, z rurą deszczową z blachy cynkowej lub żelazną ocynkowaną — na cement.

Gdyby w wyjątkowych wypadkach rury deszczowe ustawione były wewnątrz budynków, muszą być one na całej swej długości żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

Materiał innych części kanalizacji.

§ 84.

Wszelkie materiały i urządzenia, używane do robót kanalizacyjnych, powinny być w najlepszych gatunkach i odpowiadać typom i wzorom, ustalonym przez Polski Komitet Normalizacyjny.

O zdatności materiałów i urządzeń jeszcze nieznormalizowanych orzeka Zarząd Miejski.

Rury i kształtki kamionkowe.

§ 85.

Rury i kształtki kamionkowe powinny być starannie wyrobione z najlepszego materiału dobrze wypalonego, obustronnie polewanego, bez pęknięć, skaz, pęcherzy, kamieni i t. p.

Rury i kształtki powinny być typu kielichowego, o prawidłowym przekroju kołowym.

Głębokość kielichów powinna być nie mniejsza niż 70 mm.; kielichy powinny być formowane jednocześnie z formowaniem rur lub kształtek.

Wewnętrzna powierzchnia kielichów oraz zewnętrzna powierzchnia bosych końców rur i kształtek powinna posiadać odpowiednie rowki pierścieniowe na długości co najmniej 60 mm.

Długość rur prostych nie powinna przekraczać 1 m., długość kształtek — 0,6 m.

Grubość ścianek rur kamionkowych powinna co najmniej wynosić:

przy średnicy	100 mm.	—	15 mm.
"	"	150 "	— 17 "
"	"	200 "	— 19 "
"	"	250 "	— 22 "
"	"	300 "	— 25 "

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują od czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury i kształtki żeliwne.

§ 86.

Rury i kształtki żeliwne do robót kanalizacyjnych powinny być kielichowe, odlewane z czystego drobnoziarnistego surowca, o prawidłowym przekroju kołowym. Odlew powinien być gładki, czysty, bez pęknięć, skaz, pęcherzy i t. p., posmo

lowany obustronnie lakierem asfaltowym w stanie gorącym.

Grubość ścianek rur żeliwnych powinna co najmniej wynosić:

przy średnicy	50 mm.	—	5 mm.
"	"	70	" — 5 "
"	"	100	" — 6 "
"	"	150	" — 6 "
"	"	200	" — 6 "

W przypadkach, w których warunki techniczne pozwalają na stosowanie lżejszego typu rur kanalizacyjnych, mogą być używane na przewody pionowe rury o następujących grubościach ścianek:

przy średnicy	50 mm—	3,5 mm
"	"	70 " 3,5 "
"	"	100 " 4,5 "
"	"	150 " 4,5 "
"	"	200 " 4,5 "

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury ołowiane.

§ 87.

Rury ołowiane stosuje się następujących wymiarów:

wewnętrzna średnica	25 mm	grubość ścianek	3 mm
"	"	30 "	" " 3,5 "
"	"	40 "	" " 4 "
"	"	50 "	" " 4 "

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Wykonywanie urządzeń kanalizacyjnych.

§ 88.

Roboty kanalizacyjne należy wykonywać z jak największą starannością i dokładnością.

Dokładność niwelacji i kierunku przewodów powinna być zapewniona przez użycie celowników.

Rury przy układaniu należy zwracać kielichem w kierunku przeciwnym do spadku przewodu i unikać w miarę możliwości przycinania ich, stosując odpowiednie króćce i kształtki.

Urządzenia istniejące.

§ 89.

Przy przeróbkach urządzeń istniejących mogą być stosowane przejściowo pewne ulgi, a mianowicie mogą pozostać:

a) istniejące rury spustowe, żeliwne i ołowiane, jeżeli znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i powietrza i posiadają wymiary, niewiele różniące się od wymiarów przepisowych; może to mieć miejsce nawet wtedy, gdy rury te nie odpowiadają niniejszym przepisom co do swej

konstrukcji i średnicy i sposobu przeprowadzania, jako to umocowanie do ścian i t. p., jednakże pozostawione piony spustowe powinny być wyprowadzone ponad dach;

b) istniejące przewody podziemne odpływowe żeliwne lub kamionkowe i betonowe, o ile znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i posiadają odpowiednie średnice, spadki i głębokości założenia pod powierzchnią ziemi;

c) istniejące klozety, wszelkiej konstrukcji, o ile znajdują się w dobrym stanie, są zaopatrzone w prawidłowo działające syfony i są należycie splókiwane wodą;

d) zdadne do użytku zlewy kuchenne, umywalnie i wanny, zaopatrzone w zamknięcie wodne, o ile znajdują się w dobrym stanie i są zabezpieczone od zamarzania;

e) znajdujące się w stanie zdadnym do użytku wpusty, jeżeli są zaopatrzone w odpowiednie kratki, skrzynki do zatrzymywania osadów i syfony, i jeżeli poziom wody w nich odpowiada warunkom zabezpieczenia od zamarzania.

W każdym jednak razie wszystkie części starej kanalizacji powinny być zastąpione przez nowe przybory przy pierwszej gruntownej zmianie instalacji, skoro tylko okaże się, iż domowe urządzenia kanalizacyjne skutkiem starych przyborów funkcjonują w sposób wadliwy.

CZĘŚĆ III.

Taryfa opłat.

§ 90.

Za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociagowych i kanalizacyjnych i na ich użytkowanie będzie pobierane:

1) za wydanie przez Zarząd Miejski potrzebnych danych sytuacyjnych, wysokościowych i innych:

a) do projektu domowego urządzenia wodociagowego zł. 2.—

b) do projektu domowego urządzenia kanalizacyjnego " 3.—

2) za rozpatrzenie projektu:

a) domowego urządzenia wodociagowego od formatu. " 5.—

b) domowego urządzenia kanalizacyjnego od formatu " 5.—

3) za dozór Zarządu Miejskiego nad wykonywaniem budowy:

a) domowego urządzenia wodociagowego " 10.—

b) domowego urządzenia kanalizacyjnego " 10.—

4) za przeprowadzenie rewizji i próbę ciśnienia domowego urządzenia wodociagowego " 20.—

5) za przeprowadzenie każdej ponownej próby ciśnienia 10.—

6) za przeprowadzenie rewizji budowy i szczelności domowego urządzenia kanalizacyjnego 10.—

§ 91.

Ryczałtowa opłata za wodę, użytą na potrzeby domowe wynosi:

a) w domach, względnie lokalach, podlegających ustawie o ochronie lokatorów z dnia 11-go kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39 poz. 406) — 6% komornego, względnie 6% wartości czynszowej odnośnych domów lub lokali,

b) w domach, względnie lokalach nie podlegających wspomnianej wyżej ustawie, 5% komornego, względnie 5% wartości czynszowej odnośnych domów lub lokali,

c) na nieruchomościach zwolnionych od obowiązku przyłączenia do wodociągu miejskiego na podstawie § 6 niniejszych przepisów 50% (opłat, określonych wyżej w punktach a) i b).

§ 92.

Ryczałtowa opłata za prawo pobierania wody na nieruchomościach, które powinny być połączone z wodociągiem miejskim, lecz w wyznaczonym terminie nie zostały połączone:

a) w domach, względnie lokalach, podlegających ustawie o ochronie lokatorów z dnia 11 kwietnia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406) — 4% komornego, względnie — 4% wartości czynszowej odnośnych domów lub lokali,

b) w domach względnie lokalach nie podlegających wspomnianej wyżej ustawie—3% komornego względnie 3% wartości czynszowej odnośnych domów lub lokali.

§ 93.

Za wodę ze źródeł ulicznych pobiera się 0,02 zł. za 1 wiadro 10 litrowe.

Za wodę ze studzien miejskich pobiera się 0,01 zł. za 1 wiadro 10 litrowe.

§ 94.

Przy pobieraniu opłat według wskazań wodomierza pobiera się następujące opłaty za wodę:

a) na potrzeby domowe 0,80 zł. za 1 m³

b) na cele budownictwa i przemysłu 0,50 zł. za 1 m³

c) dla urzędów państwowych i samorządowych oraz budynków użyteczności publicznej 0,30 z. za 1 m³

§ 95.

Za wodę użytą dla celów wyżej w § 94 wymienionych pobiera się opłaty, ust. nowione w drodze umowy pomiędzy Zarządem Miejskim, a pobierającym wodę.

§ 96.

Za wodę użytą do gaszenia pożarów opłaty nie pobiera się.

§ 97.

Przy zastosowaniu opłat za wodę według wskazań wodomierzy, wynajmowanych odbiorcom będą pobierane następujące opłaty:

1) za korzystanie z wodomierza, w stosunku do wielkości średnicy dopływu wodomierza, licząc od 1 mm średnicy miesięcznie zł. 0,10

2) za sprawdzenie wodomierza na żądanie zainteresowanych w razie, gdy błędy wodomierza nie przekraczają norm, ustalonych przez Główny Urząd Miar zł. 10.—

3) za naprawę uszkodzeń wodomierza, wywołanych z winy odbiorcy wody, rzeczywiste koszty naprawy z dodatkiem 20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej

4) za odczytanie wodomierza w wypadkach, przewidzianych w § 17 ust. 5 zł. 2.—

§ 98.

Za korzystanie względnie za prawo korzystania z kanalizacji miejskiej w celu odprowadzania wód ściekowych z nieruchomości uiszczą się opłaty w wysokości 30% opłaty za wodę.

§ 99.

Za roboty wykonane przez Zarząd Miejski na koszt właścicieli nieruchomości, pobiera się następujące opłaty:

1) za połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim będzie pobierana opłata od każdego metra połączenia obliczona, według rzeczywistych kosztów tego połączenia z dodatkiem 20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej z tym jednak, że opłata za połączenie od granicy nieruchomości nie może być olieźona za większą długość tego połączenia niż połowa szerokości odnośnej ulicy, a w każdym bądź razie nie większa od 10-ciu metrów.

2) za połączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałem ulicznym będzie pobrana opłata od każdego metra połączenia, obliczona według rzeczywistych kosztów tego połączenia z dodatkiem 20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej z tym jednak, że opłata za połączenie od granicy nieruchomości nie może być obliczona za większą długość tego połączenia niż połowa szerokości odnośnej ulicy, a w każdym bądź razie nie większą od 10-ciu metrów;

3) za naprawę uszkodzonych urządzeń kanalizacyjnych miejskich, spowodowaną wadliwym działaniem urządzeń domowych, rzeczywiste koszta

roboty z dodatkiem 20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej;

4) na wykonanie przez Zarząd Miejski domowych urządzeń wodociagowych na koszt właściciela nieruchomości, — rzeczywiste koszty roboty z dodatkiem 20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej;

5) za wykonanie przez Zarząd Miejski domowej kanalizacji na koszt właściciela nieruchomości — rzeczywiste koszty roboty z dodatkiem 20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

6) za wykonanie przez Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości źródeł wodociagowych, — rzeczywiste koszty roboty z dodatkiem

20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

CZĘŚĆ IV.

Wejście w życie przepisów.

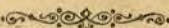
§ 100.

Przepisy niniejsze obowiązują w 14 dni od daty ogłoszenia ich w Wołyńskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Ministra

(—) Wł. Korsak

Podsekretarz Stanu.

ADRES REDAKCJI i ADMINISTRACJI: ŁUCK, URZĄD WOJEWÓDZKI WOŁYŃSKI

Prenumerata: roczna 24 zł., półroczna 12 zł., kwartalna 6 zł. — Cena numeru pojedynczego 1.50 zł.

Wołyński Dziennik Wojewódzki przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucyj. Opłata za wiersz 1 mm. wysokości lub jego miejsce przy 9 emtr. szerokości szpalty ogłoszeniowej wynosi 25 gr., a za ogłoszenia tabelaryczne 40 gr. Za jednorazowe ogłoszenia o zagubionych dokumentach 5 zł. od osoby. Za ogłoszenia o zagubieniu dowodów tożsamości koni 1 zł.

Prenumeratę i opłatę za ogłoszenia należy wpłacać do P. K. O. konto czekowe № 30629.